

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.I.30.367/2012/4. szám

A Debreceni Ítéltábla az ifj. dr. Kiss István ügyvéd ügyintézése mellett a Kiss Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. Halász Barbara ügyvéd (címe) által képviselt Groupama Garancia Biztosító Zrt. (címe) alperessel szemben kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 1.G.40.123/2010/64. számú ítélete ellen az alperes részéről 66. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 25 546 (huszonötezer-ötszáznegyvenhat) Ft másodfokú perköltséget és térítsen meg az állam részére - az illetékes állami adóhatóság felhívására az abban megjelölt módon és határidőn belül - 64 400 (hatvannégyezer-négyszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes által lízingelt "X".... típusú, forgalmi rendszámú hűtős felépítménnyel ellátott tehergépjármű 2008. október hó 14. napján "Sz" térségében frontálisan ütközött az forgalmi rendszámú, s az alperes által biztosított járművel. A balesetet az alperes által biztosított gépjármű vezetője okozta.

Az alperes a tehergépjármű káridőponti értékét a beszerelt húsakasztó állványra is figyelemmel 5 500 000 Ft-ban, a roncsértéket pedig 1 100 000 Ft-ban határozta meg, ezért a lízingbeadó részére 2009. április hó 9. napján átutalt 4 400 000 Ft-ot. A gépjármű káridőponti értéke ténylegesen bruttó 6 137 000 Ft, míg a roncsérték bruttó 1 150 000 Ft volt. A felperes baleset miatt elmaradt haszna 4 955 000 Ft volt, melyből 2 488 109 Ft-ot térített meg az alperes 2009. december hó 22. napján. A felperes a gépjárművet a

lízingszerződéssel kapcsolatos elszámolás időpontjáig napi 5 000 Ft költséggel tárolta, hatósági tárolóban ugyanezen időtartamra 393 600 Ft (1 500 Ft+áfa/nap) tárolási díjat kellett volna fizetnie.

A felperes a Debreceni Városi Bíróság előtt a 42.Pk.503.697/2009. szám alatt előzetes bizonyítási eljárást kezdeményezett a balesettel összefüggésben elmaradt haszna vonatkozásában, amit **dr. K. I.** igazságügyi könyvszakértő 6 711 006 Ft-ban határozott meg.

A felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte az alperessel szemben a Hajdú-Bihar Megyei Bíróságtól a Gpk.50.076/2010. szám alatt 7 122 739 Ft tőkének, valamint 5 272 899 Ft tőke után 2008. október hó 14. napjától, 1 849 840 Ft tőke után pedig 2010. április hó 14. napjától járó késedelmi kamatának megfizetése iránt.

A kötelezett ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes a keresetét a tőkeösszeg tekintetében 7 023 939 Ft-ra leszállította, ám a járulékok vonatkozásában változatlanul fenntartotta. Követelésén belül a meg nem térített elmaradt hasznát 4 222 899 Ft-ban, a baleset során megsérült CD-s rádió és telefon értékét 30 000 Ft-ban, a baleset során elfolyt gázolaj értékét 20 000 Ft-ban, a balesetben megsérült húszakasztó állvány értékét 840 000 Ft-ban, a tárolással összefüggésben felmerült költségét 1 065 000 Ft-ban határozta meg, valamint igényt tartott a lízingszerződés megszűnésével összefüggésben 580 000 Ft árfolyam-különbözetre, 59 000 Ft szerződésmódosítási díjra, 74 000 Ft átírási díjra és 20 000 Ft hatósági illetékre is. Utóbb a keresetét kiterjesztette a 2009. december hó 22. napján átutalt 2 488 109 Ft, továbbá a lízingbeadó részére 2009. április hó 9. napján átutalt 4 400 000 Ft tőkének a baleset és a teljesítés időpontja közötti időszakban esedékessé vált késedelmi kamataira, valamint további 600 000 Ft tőkére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte a kárrendezés teljeskörű megtörténteire hivatkozással.

Az elsőfokú bíróság a 64. sorszám alatt meghozott ítéletében kötelezte alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 3 447 491 Ft tőkét és ennek 2008. október hó 14. napjától járó késedelmi kamatát, valamint 840 584 Ft késedelmi kamatot és 59 759 Ft perköltséget, amelyet meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest 275 700 Ft, az alperest pedig 225 600 Ft le nem rótt kereseti illeték államnak külön felhívásra történő megtérítésére.

Határozatának indokolása szerint a kereset jogalapja nem volt vitás, mert az alperes a helytállási kötelezettségét elismerte.

Az elsőfokú bíróság **L.F-né** igazságügyi szakértő 22. sorszám alatti szakvéleménye alapján állapította meg az elmaradt haszon összegét 4 955 000 Ft-ban. A **dr. K. I.** szakértő számára rendelkezésre bocsátott könyvelési anyagban 18 000 000 Ft áru a pénztárral szemben visszavezetésre került, aminek bizonylata az iratokban nem volt fellelhető. **L.F-né** szakvéleményének elkészítését megelőzően a felperes önellenőrzéssel módosította a 2008. évre vonatkozó mérleg és eredmény-kimutatás adatait, aminek eredményeként 18 000 672

Ft árbevétel került elszámolásra, valamint ugyanilyen összegben költség - ebből 17 830 000 Ft volt az eladott áruk beszerzési értéke és 842 000 Ft az üzemanyagköltség. **L.F-né** a könyvelési bizonylatok másolatát használta fel a szakvélemény elkészítéséhez az eredeti bizonylatok hiánya miatt, és ezeket a másolatban rendelkezésre álló bizonylatokat ellenőrizte tételesen, valamint vetette egybe a főkönyvi kartonnal. Csak kisebb anyagköltségeket nem tudott bizonylat hiányában ellenőrizni; ezeknél elfogadta a **dr. K. I.** szakértő által meghatározott összeget. **L.F-né** az éves szinten rendelkezésre álló beszerzési költségeket árbevétel arányosan vette figyelembe az eredmény meghatározásánál a vizsgált időszakban - 2008. július hó 1. és december hó 13. napjai között -, és az így számított eredmény alapulvételével határozta meg az elmaradt haszon összegét. Nem értett egyet az alperes által felkért magánszakértő azon módszerével, ami kizárólag a bérfuvarozással kapcsolatos haszon figyelembevételével állapította meg a kár összegét.

L.F-né szakvéleményének megalapozottságát nem érintette az a körülmény, hogy az önellenőrzéssel kapcsolatos adóhatósági eljárás lefolytatásra került-e, s hogy az milyen eredménnyel végződött, mert a szakértő a könyvelési anyagot kellő alapossgal megvizsgálta és megfelelő módszer alkalmazásával vonta le a következtetéseit. **Dr.K.I.** szakértő nemcsak az önellenőrzést megelőzően rendelkezésre álló eltérő könyvelési adatok miatt, hanem részben eltérő módszer alkalmazása miatt jutott **L.F-né** szakértőtől eltérő eredményre, ezért az elsőfokú bíróság az előzetes bizonyítási eljárásban készült szakértői véleményt figyelmen kívül hagyta és az ezzel kapcsolatos költségigényt sem találta megalapozottnak.

B. I. műszaki szakértő a kiegészített szakvéleményében kellő részletességgel és ellenőrizhető módon határozta meg a káridőponti értéket és a roncsértéket, amely utóbbi meghatározásával kapcsolatban kellően megindokolta a bontási költséggel és a maradványérték korrigálásával összefüggő megállapításait. Az elsőfokú bíróság a gépjármű káridőponti bruttó 6 137 000 Ft értéke és a szakértő által közölt értéktartományon (1 087 000 Ft - 1 178 000 Ft) belül mérlegeléssel 1 150 000 Ft-ban meghatározott roncsértéke különbözetében, azaz 4 987 000 Ft-ban határozta meg a gépjárműben keletkezett kár összegét.

A tárolás költsége az alperes által becsatolt igazolás alapján napi 1 500 Ft + áfában került meghatározásra, ami 2008. október hó 15. és december hó 31. napjai között 77 napra 138 600 Ft, míg 2009. január hó 1. napjától további 136 napra 255 000 Ft volt.

Az elsőfokú bíróság a CD-s rádióval, a mobiltelefonnal és a gázolajjal kapcsolatos kárigényeket nem találta alaposnak azok bizonyítatlansága miatt, továbbá álláspontja szerint a lízingszerződés megszűnésével összefüggő költségek sem voltak érvényesíthetőnek az alperessel szemben, mert a lízingszerződés kötésére a felperes gazdasági megfontolása alapján került sor, és a lízingszerződés megszűnésével kapcsolatban felmerülő többletköltségek nem voltak közvetlen okozati összefüggésben a károkozó magatartásával.

Az alperes a Ptk. 301/A. §-a alapján köteles késedelmi kamat fizetésére a káresemény időpontjától kezdődően mind a perbeli marasztása után, mind a peren kívül megfizetett összegek után.

A felperes 45%-ban, az alperes pedig 55 %-ban lett pernyertes, ezért ilyen arányban tarthattak igényt az általuk előlegezett, valamint a jogi képviselőjükkel felmerült költségekre, s ebben az arányban voltak kötelesek viselni a le nem rótt illetéket is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet részbeni megváltoztatásával a marasztalás tőkeösszegének 2 642 891 Ft-ra történő leszállítását kérte. A tárolási díjat 213 nappal szemben 176 napban ismerte el, ám azt nettó összegben kérte számítani arra hivatkozással, hogy a felperes áfa-alanyként jogosult annak visszatérítésére. A gépjármű roncsértékének a meghatározása során alkalmazott 35-40 %-os negatív tényező alkalmazásával nem értett egyet, annak reális összege ugyanis 1 600 000 - 1 800 000 Ft között van, mert a gazdasági válság nem a használt, hanem az új autók kereskedelmét érintette hátrányosan. A roncsértéket emiatt 1 541 000 Ft-ba kérte figyelembe venni. Kérte a perköltség összegét a javára módosítani akkor is, ha a per főtrágya tekintetében előterjesztett fellebbezése nem vezetne eredményre.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte lényegében annak helyes indokai alapján.

Az ítélőtábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest 2 642 891 Ft tőkében és késedelmi kamataiban, valamint 840 584 Ft késedelmi kamatban marasztaló rendelkezését. Az ítélőtábla a fellebbezést alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, annak alapján a tényállást helytállóan állapította meg, és abból megfelelő jogi következtetésekre jutott.

Az alperes a tárolás időtartamát a peren kívül megfizetett kártérítés időpontjáig, azaz 2009. április hó 9. napjáig tartotta megalapozottnak. A felperes a számlával igazolt tárolási díjat 2009. május hó 18. napjáig érvényesítette. Ezen két időpont közötti tárolás igénybevétele önmagában az alperes hivatkozásával szemben nem tekinthető a Ptk. 340. §-ának (1) bekezdése szerinti kárenyhítési kötelezettség megsértésének. Mivel e tekintetben az alperes lett volna köteles a bizonyításra a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján, a kárenyhítési kötelezettség megsértésére való pusztán hivatkozás azt megalapozó többlettényállás előadása nélkül nem eredményezhette a tárolás tényleges, számlával igazolt időszaknál rövidebb idő figyelembevételét. Megjegyzi azt is az ítélőtábla, hogy a gépjárműkár megtérítése nem szünteti meg egyúttal a gépjármű tárolásának a szükségességét, hiszen annak értékesítése és elszállíttatása változatlanul megoldandó feladat maradt, ami nyilvánvalóan további időt vett igénybe.

Az alperes a fellebbezésében azt állította, hogy a felperes a tárolási költség után az áfát visszaigényelte, ezért a tárolás nettó díja számolandó el a javára. Ezzel szemben tény,

hogy a felperes által ténylegesen igénybe vett szolgáltatás 1 065 000 Ft-os díja nettó összeg volt, ami után nem keletkezett általános forgalmi adófizetési kötelezettsége. Mivel a tárolási költség tekintetében éppen az alperes szolgáltatott adatot arra vonatkozóan, hogy 1 500 Ft + áfa összeg ellenében is biztosítható lett volna a roncs tárolása, ezért helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor ezt a bruttó összeget vette számításba, ugyanis ezen szolgáltatás igénybevétele esetén a felperest is terhelte volna az áfa-fizetési kötelezettség, s e tekintetben a felperest megillető áfa-visszaigénylési jog érvényesítésére hivatkozni pusztán hipotézis. Emiatt nem volt lehetőség egy igénybe nem vett szolgáltatás után vissza nem igényelt általános forgalmi adó alperes javára történő elszámolására, mert ez semmiképpen sem eredményezett káronszerzést a felperes oldalán.

A roncs értékének meghatározása a perben beszerzett, kiegészített, s az alperes észrevételeire megfelelő választ adó, ezáltal aggálytalan szakvélemény alapján történt. Az alperes a szakértő megállapításával kapcsolatos kifogásait már az elsőfokú eljárásban is megfogalmazta, azokra a szakértő választ adott s az elsőfokú bíróság figyelemmel volt, ezért e tekintetben az ítélet mindössze visszautal az ítélet indoklására, egyúttal pedig nyomatékosan rámutat arra is, hogy a roncs értékét a pert megelőzően maga az alperes is hasonló összegben: 1 100 000 Ft-ban határozta meg.

A per főtárgya tekintetében tehát nem volt lehetőség az elsőfokú bíróság döntésének a megváltoztatására, s ennek következtében nem volt lehetőség az alperes által fizetendő perköltség ebből következő leszállítására sem, mert az a felek pernyertességének és pervesztességének arányában, s a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően került meghatározásra. Az alperes a perköltség leszállítását arra az esetre is kérte, ha a per főtárgya tekintetében előterjesztett fellebbezése nem vezetne eredményre, ám ennek indokát nem adta, ezért ennek hiányában az általa fizetendő perköltség mérséklésére az ítélet sem látott módot, hanem a leírtakra tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta annak helyes indokai alapján (Pp. 254. §-ának (3) bekezdése), mindössze a fellebbezés által szükségessé tett kiegészítéssel.

Az alperes a fellebbezési eljárásban pervesztés lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró felperes javára perköltséget fizetni, melynek összegét az ítélet a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése, valamint a 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján határozta meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul. Az eljárás tárgyi illeték-feljegyzési jogos volta (az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének c) pontja) miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az alperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles megtéríteni az államnak külön felhívásra.

Debrecen, 2012. november hó 5. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr.
Veszprémy Zoltán sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő